Hålla minnet levande

Vi är varken filmskapare eller författare. Men inom oss hela tiden en inre monolog kring saknad och längtan. Monologen som skapat och upprätthåller vår identitet. Skriver hellre identitet än ordet jag, för det finns så mycket mer i en människas identitet. Där finns ju tidlös barndoms lek och upptäckarglädje, ungdomsårens eviga passionerade ögonblick, vuxenblivandets dynamiska utveckling och årtiondena som går så fort förbi. Kärlek till naturen och kultur. Allt detta ryms i ordet identitet, som är kontinuiteten som håller samman en människas liv. Identitet har därför med trohet mot sig själv och sammanhangen att göra. Att vara människa är att minnas det som varit, för att vara grundad och kunna uppleva nuets glädje, och med tillförsikt blicka framåt.

Och nu dagarna före, under och efter Allhelgonatiden när vi på begravningsplatser av olika slag tillsammans med många andra människor eller hemma, litet mer i enskildhet, tänder ljus, fördjupar oss i minnena av våra bortgångna kära, drar ned på tempot och har fina stunder, tittar på foton och filmer, eller på andra sätt ”väcker upp” våra älskade, så håller vi oss själva vid liv just genom att hålla minnet av vårt liv med andra vid liv. Det är väl det allting egentligen handlar om, att som Jesus genom också döden, hålla minnet av det gemensamma, Närvaron, vid liv, redan här och nu. Ja, för mig är Gud Minnandet.

/Kyrkoherde Kristian Lillö, allhelgona 2926